

ПРИ ПЧЕЛИНА НА ДЪДО ЕЛЕНКО

Кжщата на дъдо Еленко бѣ край селото. Отъ широкия ѝ дворъ се започваше хубава овощна градина. Покрай

цѣлата ограда на градината се издигаха високи метли и царевици, а между тѣхъ се жълтѣеха тежки слънчогледи. Тревясала пжтека водѣше отъ двора до единъ кжтъ на градината, гдето се виждаха наредени много кошери. Едни отъ тѣхъ бѣха като малки дървени кжщички, а други — заострени — плетени и измазани кошове.

Последнитѣ бѣха нахлупени съ покривка отъ суха трева.

Макаръ на полето да кипѣше усилена работа, и всѣка сутринъ на него да отиваха хората отъ цѣлото село, дъдо Еленко отъ десетина дни не се отдѣляше отъ своитѣ кошери. Тая сутринъ той задържа при себе си и внучето си Борко.

— Ще останешъ, — каза — дѣдовото, днесъ и ти ще останешъ, защото ще има много работа.

Когато отидоха при пчелина, дъдо Еленко постави върху главата на Борко една тънка мрежи и я превърза презъ врата му така, че между нея и главата му да не може да се пѣхне никаква пчела.

— Мене пчелитѣ ме познаватъ добре и не ме жиятъ, но ти днесъ ще си при тѣхъ съ тая мрежа, — обясни му той.

По много отъ кошеритѣ се виждаха набеязани кръстове съ тебеширъ. Дъдо Еленко бѣ поставилъ такива кръстове на всички кошери, които ще роятъ.

— Тая година имаше хубава паша за пчелитѣ, — обясняваше той на Борко. И овошкитѣ, и цвѣтята, и тревитѣ, и всички посеви цѣвнаха много хубаво. Бързо и леко пчелитѣ си събраха медъ и восъкъ, развѣдиха се и не могатъ да се побератъ въ тѣснитѣ си кжщички. Кошеръ, въ който се излюпятъ много млади пчелички, **роява**. Още не довършилъ дъдо Еленко, въ въздуха заигра голѣмо черно